

ikke tog denne Sag op, og jeg hører til dem, som have den Opfattelse, at den politiske Kamp, som senere har været ført her i vort Land, i mange Henseender vilde have faaet en anden Karakter, ja, maaske vilde have været undgaaet, hvis Folketinget i 1881 havde givet sig til at behandle dette Forslag om en Retsreform, som da forelaa. Jeg skal imidlertid ikke fordybe mig mere i disse gamle Skader, vi have jo nok af dem, som hvide at rippe op i vor tidligere politiske Historie og vende det imod vort eget Partis Synder. Jeg skal ikke dvæle længere derved end højest nødvendigt, uden for saa vidt det er nødvendigt for at motivere min Stilling i denne Sag, men ærede Medlemmer ville kunne forstaa, at det — naar jeg altid har ønsket at faa denne Sag frem og overfor mine Vælgere ofte har udtalt en Beslagelse over, at det ikke før var stet, og min Beredvillighed til at støtte ethvert Forslag, som gik ud paa at forbedre Retsplejen her i Landet — ikke kan være mig muligt at stemme for en Udtalelse, som gaar ud paa, at Folketinget finder det overflødigt at udtale sin Tilslutning dertil. Jeg finder det saa langt fra overflødigt, at jeg finder det nødvendigt at udtale Folketingets Beredvillighed dertil. Jeg tror heller ikke, der er Tvivl om den Sag rundt om i Befolkningen, og saa blandt de Vælgere, som have jaa Fler-tallet af dette Tings Medlemmer ind i denne Sal, og ogsaa overfor Vælgernes er det for mig om at gøre at udtale, at jeg til enhver Tid vil være rede til at støtte Arbejdet paa Gennemførelsen af Retsreformen med Ofsentlighed, Mundtlighed, Nævninger o. s. v., en saadan Retsreform, der er i Overensstemmelse med de Løfter, som Grundloven har givet derom. Jeg har derfor ikke kunnet lade mig overbevise af de, som det forekommer mig, unødvendig stærke Ord, som det ærede Medlem fra Røge har brugt om denne Sag i Dag, lige saa lidt som jeg ved min Stilling dertil mener at udtale nogen Tillid overfor den nuværende Regering. Jeg har altid ment, at dette Ting kunde med god Samvittighed forhandle om ethvert Forslag, som kommer til at foreligge, og at der ogsaa bør foretages et positivt Arbejde derfor. Jeg kunde derfor have ønsket, at denne Sag var kommen frem paa en noget anden Maade. Jeg kunde have ønsket, at den var kommet frem derved, at et særligt Forslag om Retsreformen var blevet forelagt ved privat Initiativ her i Salen. Det vilde have forekommet mig, at under den nuværende politiske Situation var det det værdigste fra dette Tings Side. Det forekommer mig ikke at være umuligt at benytte denne Frem-

gangsmaade, idet der jo i det Arbejde, som er gjort af en Kommission tidligere, foreligger et Grundlag, som dette Tings synlige Jurister ved mulig Bistand fra Jurister anden Steds nok kunde have benyttet, saaledes at de kunde have fremlagt et Grundlag for Forhandling. Jeg tror, at det i alle Maader vilde have lettet denne Sags Gang, i ethvert Tilfælde i dette Ting; om det vilde have gjort det overfor Regeringen og i det andet Ting, kunde være et andet Spørgsmaal. Jeg siger dette, fordi det forekommer mig, at det vilde have været det værdigste Situation ogsaa vilde have været det værdigste fra Folketingets Side at gøre saa meget som muligt og overlade saa ringe Initiativ som muligt i den Sags Ting til Regeringen. Men da dette nu ikke er stet, og da jeg for mit Vedkommende maa betende, at jeg ikke er i Besiddelse af den Sags kundskab, der vilde høre til at indbringe et saadant Forslag, saa ser jeg ikke andet end, at man vilde handle uret imod hele den politiske Udvikling her i Landet, om man vilde slutte sig til en Dagsorden, der i hele sit Indhold er en ubetinget Fordømmelse af, saa længe den nuværende Regering sidder ved Roret, at arbejde paa en Retsreform. Jeg kan ikke se rettere end, at det er alligevel den Følge af Slutning, man kommer til, særlig efter de Præmisser, det ærede Medlem gav, og det forekommer mig ganske vist at være uheldigt. Jeg ser mig derfor nødsaget til at stemme imod denne Dagsorden, som det ærede Medlem fra Røge har indbragt, og oppfordrer dem til ligeledes at stemme imod den, der i det hele taget dele min Opfattelse af denne Sag, dem, der ere valgte som Tilhængere af Forhandlingspolitikken og inden for de Grænser, som naturlig ere afstufne derved, at vi ikke ønske at inkludere os i Forhandling med denne Regering om deres provisoriske Foranstaltninger osv., men elters at forhandle enhver gavnlige Reform. Jeg tror, at der er noget, der vilde vildlede Befolkningen — det ærede Medlem fra Røge brugte dette Udtryk om at vildlede Befolkningen — saa vilde det være det, at et Forslag som det af det ærede Medlem indbragte blev vedtaget her i dette Ting. Jeg føler mig overbevist om, at hvis det virkelig skulde ske, saa vilde der i Befolkningen udbrede sig en levende Følelse af, at man her i Tinget i Virkeligheden ikke havde Lyft til eller ikke sølte sig stærk nok til at optage Arbejdet paa en Reform af vor Retspleje. At vildlede Befolkningen paa en saadan Maade ønsker jeg ikke at være med til. Jeg vil derfor sige, at mit Standpunkt